

Kubkova cesta za šťastím

Michal Drienik
Kubkova cesta za šťastím

Všetky práva vyhradené
- Michal Drienik 2024

Prvé vydanie, Meditation s.r.o.

Email: info@michaldrienik.sk
Web: michaldrienik.sk
Web: goodvibes.sk

ISBN 978-80-69081-22-2

Kubkova cesta za šťastím

Michal Drienik

Venovanie

Túto knižku venujem všetkým deťom, pretože práve ony v sebe nesú svetlo budúcnosti. Sú to malé zázraky s veľkým srdcom a nekonečnou fantáziou, ktoré môžu jedného dňa zmeniť svet. Každé dieťa má v sebe ukrytú iskru odvahy, dobroty a múdrosti, ktorá len čaká, aby ju niekto objavil a pomohol jej rozhorieť sa.

Knižka je tiež venovaná všetkým rodičom, starým rodičom, učiteľom a dospelým, ktorí chápu, že detstvo je krehké obdobie, kedy sa buduje sebadôvera, sny a hodnoty. Je pre tých, ktorí vidia potenciál a silu vo všetkých malých úsmevoch a veria, že aj malé kroky môžu viesť k veľkým činom.

Nech táto knižka prinesie radosť a pochopenie do malých i veľkých srdc a pomôže nájsť odpovede na otázky, ktoré sa skrývajú pod oblakmi fantázie.

OBSAH

1. Rozhovor	strana 7
2. Rozhovor	strana 22
3. Rozhovor	strana 46
4. Rozhovor	strana 68
5. Rozhovor	strana 90

1. Rozhovor

Kubko ležal pod stromom a pozeral sa na krásnu prírodu, ktorú mal priamo pred očami.

Bolo teplé, príjemné počasie, prichádzalo leto a Kubko videl, ako včielka lieta na kvety stromu. Sadala si na ne, prehrabávala ich svojimi malými nožičkami, bzučala a odlietala na ďalší konár.

Keď sa na túto krásu pozeral dlhšie, všetko mu zrazu prišlo nádherné. Vnímal desiatky usilovne pracujúcich včiel, ktoré s príjemným bzukotom vo vánku vetra vytvárali nádhernú symfóniu prírody.

Na tváričku mu zasvietilo slniečko spoza malého obláčika a zahrialo ho až na srdci. Cítil, ako z neho opadáva stres, ktorý mal z pomyslenia na školu, pretože ho zajtra čakala písomka, ktorá bude rozhodovať o jeho známke.

Mal rád leto, ale mesiac jún, ktorý práve začal, príliš neobľuboval. Stresoval sa z toho, aby na neho boli rodičia pyšní a aby ich nesklamal. Predsa otec s ním sedel nad matematikou už toľkokrát, a mama mu vysvetľovala pravidlá gramatiky pri písaní toho podivného ,y' a ,i', a on aj tak poriadne nerozumel, prečo je raz ,y' a inokedy mäkké ,i'.

Nechcel nikoho sklamať, o neho mu ani tak nešlo... A vlastne nechcel byť ani terčom posmechu od spolužiakov, keby náhodou mal horšiu známku na vysvedčení než mali všetci ostatní.

Kubko mal 10 rokov a cítil sa už ako veľký chlap. Teda skoro veľký, ale určite väčší, než bol pred rokom.

Kubko mal strapaté brčkavé hnedé vlasy, ktoré mu neposedne odstávali na všetky strany. Suseda mu raz povedala, že je mladý fešák a môže byť rád, že má také pekné vlasy.

Nevedel, či sa má tešiť na ten dospelácky život alebo byť rád, že je ešte dieťa.

Keď videl, ako sa tí dospeláci všetci mračia a neustále nahánajú, netušil, či je na tej dospelosti aspoň niečo zábavné.

Jeho spolužiak Matejko mu povedal, že on radšej zostane dieťaťom celý život, aj keď vyrastie a stane sa dospelákom. Pretože dospeláci, ktorí neostali deťmi, sa nevedia tešiť.

Matejkov pohľad sa mu páčil a premýšľal nad tým, že asi tiež zostane dieťaťom, aj keď už bude veľký a bude zarábať veľa peňazí. Proste keď bude chcieť, kúpi si LEGO, autíčko na ovládanie a pôjde s kamarátmi, ktorí si povedali, že sa stále budú tešiť zaskákať si na skákací hrad.

„Čo to je za zvláštnosť, že keď majú tí ľudia viac rokov tak sa tak netešia? Majú tieto zvláštne pocity aj z niečoho iného než zo školy? Veď oni do nej už chodiť nemusia,“ zamýšľal sa Kubko.

Ako tak znovu vnímal včielky a pozeral sa na ich usilovnú a neúnavnú prácu a pozoroval, ako sa jemne hompáľali listy stromu v príjemnom vánku, všimol si, že sa opäť cíti krásne.

Mal prázdnu hlavu a neotravovali ho negatívne myšlienky o tom, že ho čakajú ťažké písomky, na ktoré sa už stihol poriadne naučiť.

Celé telo mu príjemne oddychovalo a mal pocit, že je krásne spojený so zemou, na ktorej ležal. Bol u svojej starkej, ktorá mala velikánsky oplotený pozemok blízko lesa. Rád tu trávil čas a hral s kamarátmi futbal, schovávačky a naháňačky. Miloval, keď liezli po stromoch alebo stavali v zime bunkre zo snehu a hrali sa na rytierov, ktorí mali meče vyrobené z palíc.

Vždy našiel tú najlepšiu palicu, ktorá pripomínala priamo meč. V lese sa schovávali za stromami a snažili sa maskovať tým, že si na tvár obšúchali čerstvé blato na jednom prste. To sa mamine ani starkej nikdy nepáčilo, pretože boli zafúľaní až za ušami. Avšak tatino a starký sa na tom milo smiali, keď spomínali na svoje vlastné detstvo, naháňačky a blbiny, ktoré vyvádzali.

Kubko žil v rozprávkovom svete.

Vo svete, kde mu príroda mohla našepkávať tajomstvá, ktoré možno iní nepočuli.

Počas svojho doobedného rozjímania pod stromom s prázdnu mysľou sa zrazu sám seba opýtal: „Ako to, že mi je teraz tak pekne?“

Slniečko sa usmialo a veľmi zľahka ho pohladkalo na líčkach, a povedalo: „Kubko, to preto, že si teraz v prítomnosti.“

„V prítomnosti? Čo to je?“ čudoval sa náš malý chlapec.

„Prítomnosť je to zázračné miesto, kde sa cítiš príjemne. Je to miesto, kde ťa neotravujú zbytočné myšlienky,“ odpovedalo Slniečko.

„Ja tomu aj tak asi nerozumiem. Ved' som stále na rovnakom mieste, ako som bol aj pred chvíľou. Kde je to miesto, ktoré voláš prítomnosť?“ stále nerozumel Kubko.

„Nie, Kubko. Keď premýšľaš nad tým, aké ťažké budú písomky a bojíš sa, či nedostaneš trojku alebo štvorku, tak si vo svojej hlavičke presunutý do budúcnosti a nie si práve pod stromom.